

en saa stor Vægt hos ham, at han saagar i Overensstemmelse med den vil stemme imod Loven. Den ærede første Landstingsmand for tredje Kredts (Kierfegaard) har yttret, at, hvad der af den ærede Ordfører og mig var anført med Hensyn til Fristelser, som skulde kunne opstaae til at udøve ulovlig Jagt, kun kan gjælde med Hensyn til onde Mennecker. Jeg maa i denne Anledning tillade mig at anvende den samme Betragtning, som jeg tillod mig før at udtale, og det er den, at ligesom det ved Jagtsager efter min Mening har en anden Bessaffenhed med Friheden end i adskillige andre Sager, saaledes har det ogsaa med Hensyn til Jagten en anden Bessaffenhed med Retssindigheden. Det har hidtil, efter min Mening ikke været anseet for saa overmaade slem en Handling, om man ogsaa skjød en lille Hare paa en anden Mand's Mark (En Stemme: Eller en stor!) — eller en stor, det gjorde heller Intet til Sagen — og bragte den hjem. En æret Landstingsmand fra Fyen (Holberg) har krævet af min høitærede Nabo og mig, at vi skulde staae Beviis for vor Paaastand, at der skulde sig i Lovforslaget, som det foreligger, en almindelig Frigivelse af Jagten. Ja, jeg vil ikke indlade mig paa her at staae et Beviis; men jeg vil fremdeles blot tillade mig at henvise den ærede Landstingsmand til Loven selv og til de Dyringer, som ere faldne fra adskillige ærede og kyndige Medlemmer af Thinget, og, isald den ærede Landstingsmand ikke i denne Sag vil have Tro til praktiske Jægere alene, saa vil jeg foreslaae ham at indgive et Forslag til Thinget om, at der maa blive nedsat en Committee af praktiske Jægere og kyndige Medlemmer af Thinget, som kunde forstaae dette Beviis. (Holberg: Nei Tak, det skulde jeg dog ikke have Noget af!). En æret Landstingsmand fra Sylland har udtalt, at han vilde have ønsket, at Minoriteten i Sagen, min høitærede Nabo og jeg, vilde have indstillet, at § 19 i Lovudkastet skulde gaae ud, saaledes, at det aldeles ikke skulde være tilladt at gaae med Skydevaaben. Vi have netop ikke villet indstille dette, fordi vi ikke troede, at det overensstemmende med den nuværende Tids Begreber vilde være passende at vedligeholde det Forbud, som i saa Henseende inde-

holdes i den ældre Lovgivning. Den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at disse Dyr, som omtales i Frdg. af 20de Mai 1840 § 12 og i det foreliggende Lovforslags § 14, ikke kunne dræbes paa anden Maade, end ved at de skydes. Det maa jeg modsig; de kunne dræbes paa mange andre Maader, og isald det ikke skulde være Tilfældet, vilde man vel ikke have givet den Bestemmelse, som indeholdes i Frdg. 20de Mai 1840 § 12; thi saa havde det jo været en aldeles ufornuftig Bestemmelse. Jeg maa ogsaa tillade mig at bemærke, at, ligesom der blandt de Dyr, der nævnes i Frdg. 20de Mai 1840 § 12, er adskillige, der vanskeligt kunne dræbes uden Skydevaaben, saaledes er der igjen adskillige Dyr, som meget vanskeligt kunne dræbes med Skydevaaben. Som saadanne tør jeg nævne Ildere og Maarer; det er Dyr, som ialmindelighed ikke kunne dræbes, uden ved at man fanger dem. Jeg kunde gjerne, isald jeg ikke anstaae det for saa ubetydelig en Sag, opgive den ærede Indenrigsminister Midler imod Spurve, foruden at skyde dem, men jeg finder det ikke ganske passende.

Orholm: Efter det Botum, jeg i den trykte Betænkning har afgivet, som Medlem af Comiteen, vil det formodentlig sees, at jeg ikke har lagt nogen synderlig Vægt paa, hvorvidt det foreliggende Vædringsforslag bliver antaget eller ikke. Men, forsaavidt der er skeet et Slags Opfordring til at føre Beviis for, hvorvidt der maatte skjule sig en Frigivelse af Jagten i den omhandlede Paragraph, troer jeg dog, — da jeg antager, at den, der har forlangt Beviiset, forudsætter, at der ikke ligger Noget skjult derunder, — at kunne give et Bidrag til at vise, at jeg fra min Side ganske tydeligt seer en Frigivelse af Jagten at være tilstede, men rigtignok ikke skjult. For mine Dine ligger en saadan Frigivelse nemlig fuldkommen aabenbar i § 19.

Dahl: Det er kun nogle saa Ord, jeg skal tillade mig i denne Sag. Det er flere Gange fra flere ærede Landstingsmands Side blevet udtalt, at der ikke kunde være Tale om, at Jagtretten vil blive givet aldeles fri, fordi man kan være overbevist om, at de danske Jordbrugere havde ganske andre Midler til at